

[Grønning.]

paa en saa besynderlig Maade, som sket er. Man har fra en enkelt Side villet hævde, at det skyldtes den ærede Udvalgsformands mangeaarige Omgang med Saks og Klisterpotte og dertil knyttede Bestræbelser for at sortere det Stof, som hans Partis Vælgere skulde læse. Det tror jeg naturligvis ikke paa, men jeg tror, det er en almindelig Formfejl, der er sket her, og det er jo for saa vidt karakteristisk for Forespørgeren, at det er denne Formens Mester, der stiller denne Forespørgsel her i Dag.

Formanden: Jeg benytter Lejligheden til at gøre opmærksom paa, at her er ikke Tale om en Forespørgsel, men om et Forslag til Beslutning.

Grønning: Jeg kan ikke støtte den ærede Forslagsstillers Ønske om, at der skal nedsættes en Kommission til at undersøge det, der er sket, for det er jo allerede oplyst, at der er begaaet en Formfejl, og jeg mener, vi ved at tage dette til Efterretning meget hurtigt kan slutte denne Debat. Mit Parti vil ikke støtte Forslaget, men vi vil heller ikke stemme imod det; vi vil svare: Stemmer ikke.

Rasmussen (Gylling): Den ærede Forslagsstiller har altid lidt vanskeligt ved at skille Avner fra Kærne, men her tror han aabenbart, han har fundet et lille Korn, og det kan som bekendt ogsaa hælde for en blind Høne. Men ellers er Forholdet saa klart, at det er til at se igennem. Enhver af os er formodentlig enig i, at det ikke er en tiltænkt Fejl, her er begaaet, og at den begaaede Fejl ingen Indfyldelse har haft paa Lovens Form eller dens Vedtagelse. Det er det egentlige. Og da den Oplysning, som er givet af den ærede Udvalgsformand, for mig indeholder den nødvendige Redegørelse, ser mit Parti ikke nogen som helst Anledning til at efterkomme den ærede Forslagsstillers Ønske om Nedsættelse af et Udvalg.

Aksel Larsen: Det var, allerede før dette Forslag stillede, klart for enhver, at der var begaaet en Formfejl. Det var ogsaa klart, hvorledes den var begaaet, og hvem der havde begaaet den; det maatte naturligvis være den paagældende Udvalgsformand. Det er ligeledes klart, at det ikke var nogen Fejl af reel Betydning, da det reelle i Handelsmøllernes Henvendelse jo var kommet frem. Derfor maa jeg erkende,

at jeg fatter ikke dette bombastiske Forslag til Beslutning — det vil sige, jeg fatter det i og for sig nok, men man burde kunne sige, at man fatter ikke, at nogen kan fremsætte den Slags. Hvis man endelig vilde have rullet denne Sag op af agitatoriske Grunde — og jeg maa erkende, at anden Grund kan jeg ikke finde her — havde den ærede Forslagsstiller kunnet gøre det lige saa effektivt, eller rettere mere effektivt — hvilket han snart skal faa Indtrykket af —, hvis han ved en Skrivelse havde henvendt sig til Folketingets Præsidium eller Udvalget for Forretningsordenen og bedt dem om at tage sig af denne Sag og havde faaet et Svar og havde optrykt det hele i sin Presse, agiteret med det paa Møder o. s. v. Men denne normale Vej har man altsaa ikke foretrukket at gaa.

Jeg erkender, at jeg har overvejet, om jeg ikke skulde stille en Paastand paa Overgang til Dagsordenen af følgende Ordlyd: „Idet Tinget beslutter at tage sig noget nyttigt for, gaar det over til næste Sag paa Dagsordenen“. Jeg anser dog dette for at være unødvendigt, og jeg tror, jeg hermed har tilstrækkeligt klarlagt min Mening om denne Sag.

Victor Pürschel: Den foreliggende Betænkning lider af den Fejl, at den ikke straks i Begyndelsen gør Rede for, hvilke Bilag der er optrykt. Det bør enhver Betænkning indeholde en Bemærkning om, og hvis denne Betænkning havde indeholdt den Bemærkning, vilde man formentlig have undgaaet den Fejl her, for saa vilde man, naar man skulde have skrevet i Betænkningen, at man optrykker en Henvendelse fra Handelsmøllerne, have set, at det var ikke een Henvendelse, men to. Derfor er allerede denne Formfejl af Betydning for det, der er sket i denne Sag.

Jeg vil gerne, naar der er Tale om Rigsdagsbetænkninger, fremhæve, at de fremtræder som vejledende dels for de Medlemmer af Tinget, der ikke har været Medlemmer af Udvalget, men dels ogsaa for Offentligheden. Dette sidste er ikke uvigtigt. Det hænder særdeles ofte, at Pressen igennem en Udvalgsbetænkning bliver bekendt med de Indvendinger, der fra sagkyndig Side gøres over for et Forslag. Derfor er det af stor Betydning for Rigsdagens Anseelse, at disse Udvalgsbetænkninger i enhver Henseende er fuldt ud paalidelige Dokumenter, og derfor kan de ikke behandles efter det Princip, som anvendes paa et Redaktionskontor, naar